

Pressmeddelande (den 23 september 2003)

Som ombud för Thomas Allgén och Teet Härm har jag i dag till regeringsrätten lämnat in en resningsansökan mot kammarrättens dom 1991 i målet om styckningen 1984 av Catrine da Costas döda kropp.

Min utredning gör det uppenbart att de påstådda bevisen mot läkarna varit helt ohållbara. Utredningen ger till och med övertygande skäl för det positiva antagandet, att båda verkligen varit oskyldiga inte bara till mord på Catrine da Costa utan även till styckning av hennes kropp.

Bakgrunden

Thomas Allgén och Teet Härm frikändes 1988 från åtal för mord på Catrine da Costa. Stockholms tingsrätt uttalade i domskälen att de visserligen hade styckat den döda kroppen, men att straffansvar för brott mot griftefrid var preskriberat.

År 1990 förklarade regeringsrätten att Allgén's och Härms läkarlegitimationer kunde dras in om styckningen kunde bevisas i legitimationsärendet enligt de stränga beviskrav som gäller i brottmål. År 1991 fann kammarrätten i Stockholm att beviskravet var uppfyllt och drog in läkarlegitimationerna.

Om detta enormt uppmärksammade rättsfall har två uppfattningar presenterats i massmedia. Den ena har byggt på det mycket naturliga antagandet, att läkarna – om de styckat den döda kroppen – måste ha mördat Catrine da Costa.

Den andra uppfattningen har inneburit kritik av det processuella förfarandet. Läkarna fick inte någon rättvis rättegång. De frikändes från åtal för mord men kunde inte överklaga tingsrättens domskäl angående styckningen. Vidare var det felaktigt att kammarrätten, d.v.s. en förvaltningsdomstol, i ett legitimationsärende fick pröva om läkarna utfört ett preskriberat brott.

Jag har genom åren följt fallet på avstånd. Påståendena om processuella felaktigheter har enligt min bedömning saknat realistiska utsikter att leda till framgång för läkarna. Däremot skulle en ansökan om resning med framläggande av nya omständigheter och bevis kunna tänkas leda till omprövning av kammarrättens dom.

I början av 2003 råkade jag ta del av regeringsrättens avslagsbeslut i juni 2001 i anledning av en tidigare resningsansökan. Det framgick med förfärande tydlighet, att denna ansökan var helt otillfredsställande som underlag för en ny prövning av läkarnas skuld. Ansökningen gällde, liksom regeringsrättens beslut, till allra största delen de ofruktbara påståendena om processuella felaktigheter.

Med tanke på det enorma rättssäkerhetsintresse som här står på spel beslöt jag mig för att själv genomföra en juridisk undersökning. Jag har kunnat utnyttja upplysningar i den för mig tidigare okända Per Lindebergs samhällsdokumentär "Döden är en man". Därmed öppnades en inkörsport till källmaterial i original från polisundersökningarna. På grundval av mina resultat har jag erbjudit mig att av ideella skäl och utan ersättning företräda Allgén och Härm genom en ny resningsansökan.

Den som tar del av min undersökning kommer nu att återigen möta "barnets berättelse", "fotohandlarparet", "damen med hunden", "obduktionsresultatet" etc. plus en studie av de rättsliga förutsättningarna för resning i detta mål och av principer för bevisvärdering.

Några slutsatser i korthet

När läkarna av tingsrätten utpekades som styckare av Catrine da Costas kropp var bevisningen diskutabel. När förvaltningsdomstolen (kammarrätten) följde tingsrätten i spåren hade samma

bevisning försvagats. Bland annat måste kammarrätten som otillförlitlig underkänna ”barnets berättelse”, d.v.s. att det vid 1½ års ålder skulle ha sett hur Allgén och Härm på rättsläkarstationen styckade en kropp och fotograferade likdelarna. Då borde kammarrätten ha frågat sig hur läkarna alls kunde ha kommit över något lik att stycka, liksom när, var och hur som gärningen skulle ha ägt rum?

Utifrån de många nya omständigheter, som jag kunnat hämta ur bl.a. polisens material och som inte tidigare beaktats, blir det uppenbart att resning måste beviljas eftersom det är fullständigt uteslutet att det skulle vara ”ställt utom rimligt tvivel” att läkarna styckat Catrine da Costas kropp.

I själva verket rasar bevisningen mot Thomas Allgén och Teet Härm samman som ett korthus när den utsätts för min analys. Verkligheten är dessutom ännu värre än så. Utredningen ger till och med stöd för den positiva slutsatsen att båda två, liksom också var och en för sig, måste antas ha varit oskyldiga till både mord (eller vållande till annans död) och den efterföljande styckningen av Catrine da Costas döda kropp. Dessa slutsatser avviker naturligtvis fullständigt från den härskande föreställningen i massmedia och i den allmänna opinionen, att två mördare undgått straffansvar på grund av brister i hanteringen av mordutredningen.

Den som vill ha en inblick i min utredning (64 tättskrivna sidor plus 30 bilagor) kan följa ett snabbspår genom att läsa:

2. Grunder och omständigheter till stöd för resningsansökan
- 6.8 Sammanfattande värdering av bevisningen (med hänsyn även till nya omständigheter)
- 6.9 Betydelsen av polisförhören den 8 och 10 december 1987.
7. Återkoppling till yrkandena.

Hela resningsansökan (dock utan bilagorna) finns tillgänglig under följande Internetadress:

<http://www.jur.uu.se/PDF/Resningsans.pdf>.

Utöver vad som framgår av detta pressmeddelande och någon intervju när pressmeddelandet publiceras önskar jag inte uttala mig offentligt så länge handläggningen av ärendet pågår i regeringsrätten.

Uppsala som ovan

Anders Agell
Professor emeritus i civilrätt